

Preek over Mattheus 11,28-30 (Doop van Koen Anne Stokvis) – De rust die alleen Jezus Christus geeft.

Voorzang: Psalm 100, 1. 2 en 3

Votum en Groet

Zingen: Psalm 100, 4

Lezing van het formulier voor de doop van kinderen uit onze gezinnen

Zingen: Laat de kinderen tot Mij komen...

Zingen: Gezang 335, 1. 2 en 5

Koen Anne Stokvis wordt gedoopt

Zingen: Gezang 335, 6. 8 en 9

Dankgebed

Zingen: Kinderlied 17 (Lees je Bijbel...)

Schriftlezing: Jesaja 32,15^b-20 en Mattheus 11,28-30

Zingen: Gezang 14, 1. 2 en 5

Verkondiging van Mattheus 11,28-30

Zingen: Gezang 90, 1. 6. 8 en 10

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Opwekking 334 (Heer, uw licht en liefde schijnen...)

Zegen

Zingen: Gezang 456, 3

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

De vakanties zijn begonnen.

Nou, daar zijn we ook wel weer aan toe, zeg!

Een aantal weken lang even helemaal niets.

Geen moeilijke sommen.

Geen onverwachtse overhoringen.

Geen Cito-toets en geen examen.

Vakantie!

Een paar weken geen rinkelende telefoons en mobieltjes.

E-mails en faxberichten – nu even niet.

Geen chef die je opjaagt.

Geen directeur die het uiterste van je vergt.

Geen gestress in kilometerslange files.

Nou ja, nog even op de Route de Soleil.

Maar dan heb je het wel weer gehad.

Vakantie!

Rust!

Bijtanken!

Maar zijn die paar weken in de zomer eigenlijk wel voldoende?

Iemand zei: *Ik kwam terug van vakantie en ik was alweer moe.*

Een collega pepte hem op: *Goed nieuws! Over 48 weken is het alweer zo ver!*

Daar was hij de rest van de dag ziek van.

Hoe kwam hij die 48 weken door!

Rust – wat is daar een grote behoefte aan.

Reclamemensen mensen spelen daar handig op in.

Have a break – roepen ze met een stukje chocola.

Of: Om vier uur soep – dat zouden meer mensen moeten doen!

Waar komt die enorme behoefte aan rust vandaan?

Wist u dat we in Nederland de kortste werkweek van Europa hebben?

En toch hebben steeds meer mensen het gevoel dat de werkdruk zo hoog is.

Kennelijk staat dat los van het aantal uren dat je doorbrengt op school of op kantoor of in de werkplaats.

Daarbij spelen andere zaken een rol.

Ik las van iemand die in Griekenland is gaan werken.
Want hij vond het leven in Nederland veel te druk.
In Griekenland draait hij meer uren, maar hij wordt er niet zo moe van.
Hij zei: *Als het hier even rustig is, kun je je ontspannen.*
Dat kon ik in Nederland niet.
Daar is de rust helemaal uit je werk geperst.

Waar komt dat vandaan?
Ik denk dat het te maken heeft met een enorme druk om te presteren.
In hoeveel bedrijven en organisaties worden er vandaag niet regelmatig functioneringsgesprekken gehouden?
Word je beoordeeld of je wel voldoende scoort?
Je wordt geprikkeld om bijscholingscursussen te volgen.
En zo wordt de druk al hoger.
Want je wil het zo graag goed doen.

Dat begint trouwens al vroeg.
Ook kinderen kunnen daar al heel jong mee te maken krijgen.
Zo klein als Koen is wordt hij al beoordeeld of hij het wel goed doet.
Op het consultatiebureau wordt bekeken of hij wel met de groeicurve meegaat.
Is hij zwaar genoeg volgens het boekje?
Ontwikkelt hij zich voldoende met kruipen, lopen, praten?

En als het niet op het consultatiebureau gebeurt, dan doet de omgeving dat wel.
Kan Koen dat puzzeltje nog niet maken?
Jantje doet dat al tijden!
Onze Maartje was met twee jaar al zindelijk.
Draagt Koen nog steeds luiers?
Wat praat Koen nog weinig!
Wat zeggen ze daar van op het consultatiebureau?

En je hebt het gevoel dat Koen faalt.
En dat je als ouders tekort schiet.
En voor je het weet draag je de druk van je omgeving over op je kind.
Want je wil een superkind!
Een kind waar je als vader of moeder mee voor de dag kunt komen
En dus zijn z'n cijfers nooit hoog genoeg en zijn vrienden niet goed genoeg.
Hij zou meer aan sport moeten doen.
En muzieklessen kunnen ook geen kwaad.
En zo stel je je normen hoog.

Er rust een zware last op ons, omdat we constant worden gemeten.
Of we de norm wel halen.

En in de kerk?
Is het hier anders?
Gaat het er hier rustiger aan toe?
Vergeet het maar!
Hier wordt de druk ook steeds maar opgevoerd.
Ook hier loop je aan tegen allerlei verwachtingen en eisen.
Ook in de kerk word je doodgegooid met uitnodigingen voor conferenties en congressen die je prikkelen om beter kerk te zijn.
Meer een gemeente te zijn zoals Christus het heeft bedoeld.
Ook in de kerk is er de druk van gaventesten, doelstellingen, beleidsplannen.
En de kerkdiensten zouden helemaal anders moeten.
We moeten aantrekkelijker te zijn voor jongeren.
Meer open en laagdrempelig.
Meer diakonaal, meer missionair, meer...
Nou ja, vult u maar in.
Ook in de kerk wordt de meetlat steeds hoger gelegd.

Ook hier komt ons leven onder druk te staan.

En dan klinkt daar de stem van Jezus: *Komt tot mij, jullie allemaal, die vermoeid en belast bent...*

Dat zegt Hij in een situatie die niet zoveel verschilt van die van ons.

Toen de godsdienst een afmattende zaak was geworden – een zware last!

Dominees van toen, kenners van de Bijbel van de partij van de Farizeeën, legden de mensen met hun geboden en godsdienstige regelgeving zware lasten op.

Het geloof werd een plaag, het dienen van God afmattend.

Je moest zoveel en het was nooit genoeg.

Wanneer voldeed je aan de norm?

Wanneer was je acceptabel voor God?

Een rabbi lag op zijn sterfbed.

Hij stond bekend om zijn grote vroomheid.

Onvermoeibaar was hij in zijn ijver om heilig te leven voor God.

Allen die hem kenden keken hoog tegen hem op.

Als je toch kon leven zoals hij, wat zou je dan gewaardeerd worden door God.

De rabbi lag op zijn sterfbed en huilde.

Waarom huilt u, meester? vroegen zijn leerlingen.

Ik zal de koning der koningen ontmoeten en ik ben als de dood voor zijn oordeel!

De leerlingen keken elkaar verschrikt aan.

Hij? Wat moeten wij dan wel niet?

Als hij het niet redt, vallen wij zeker uit de boot!

Maar Jezus roept uitnodigend: *Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt...*

Het is een ruime uitnodiging.

Het geldt ons allemaal.

Niemand valt bij Hem buiten de boot.

Niemand wijst Hij af.

Niemand neemt Hij de maat of we wel voldoen aan zijn eisen.

Niemand van ons vraagt Hij naar zijn prestaties.

Jezus heeft geen meetlat!

Laat de kinderen tot Mij komen! Alle, álle kinderen...

Laat de mensen tot Mij komen! Alle, álle mensen...

De doop van zo'n klein kind als Koen maakt duidelijk wat Jezus bedoelt.

Hij is uitgenodigd op het feest van Jezus – onvoorwaardelijk.

Jezus zegt niet: *Eerst maar eens zien wat het wordt met die Koen.*

Of het een aardig kereltje wordt.

Eerst maar eens kijken wat hij allemaal voor Mij gaat doen.

Of hij straks goed mee gaat doen op catechisatie en op club.

Eens even afwachten of hij wel voldoet aan mijn normen.

Of hij wel slaagt voor zijn godsdienstexamen.

Nee, niets daarvan.

Onafhankelijk van wat er uit Koen groeien zal zegt Jezus: *Ik nodig Koen uit op mijn feest!*

Jezus komt niet naar ons toe met een meetlat, maar met een omhelzing.

Hij voert geen functioneringsgesprekken met ons, maar gaat met ons wandelen.

Dan spreekt Hij zich helemaal tegen ons uit.

Maar in zijn gesprekken met ons komt het woord prestatie niet voor.

Hij heeft er niet over dat we te weinig resultaten boeken.

Maar Hij wil het met ons hebben over liefde en vertrouwen.

En ja, dan zal Hij ons duidelijk maken dat het ons daar vaak aan ontbreekt.

Maar dat we dan juist de prooi worden van alle machten in ons en om ons heen.

Al die machten die ons willen opjagen en ons onrustig maken.

Nee, het woord *prestatie* hoort in de omgang met God niet thuis.

Wel het woord *roeping*!

Hij roept ons: *Kom je? Kom je thuis?*
Zoals een moeder haar kind roept: *Koen, thuiskomen!*
En daar staat de tafel gedekt en krijgt Koen goed te eten.
Zo roept Jezus ons.

Maar laten we dit woord wel goed verstaan.
Het is niet een vrijblijvend advies wat Jezus ons geeft.
Het is meer dan een verzoek dat je even vrolijk naast je neer kunt leggen.
Ons leven is er mee gemoeid als we deze uitnodiging aannemen of afslaan.
Stel, je huis staat in brand.
Overal om je heen een laaiende vuurzee!
Plotseling hoor je iemand roepen: *Hierheen! Hier kun je eruit! Springen!*
Ga je dan zitten dubben: *Zal ik wel... zal ik niet...?*
Welnee, je bent dolgelukkig en je springt voor je leven!

Waar anders is de rust te vinden, die Jezus ons belooft?
Die rust heeft niemand anders in de aanbidding.
Alleen bij Hem is ze te krijgen.
Het is een exclusief aanbod.
Zijn aanbod is onbegrensd, onvoorwaardelijk en exclusief!
Bij wie anders vind je die geborgenheid?
Dat je er mag zijn met al je beperkingen.
Dat je niet wordt gedumpt omdat je niet meer voldoet.
Zoals een vrouw na twintig, vijfentwintig jaar huwelijk als oud vuil aan de kant kan worden gezet.
Want ze is na een aantal bevallingen niet zo aantrekkelijk meer.
In de ogen van Jezus blijf je kostbaar.
Hij draagt je als je niet meer verder kan.
Hij richt je weer op als je struikelt.
Hij houdt je vast, zelfs als je Hem loslaat.
Aan Hem kun je je toevertrouwen, omdat Hij absoluut voor je instaat.
Ook als je jezelf tegenvalt of zelfs Hem tegenvalt, laat Hij je niet vallen.

Is dat niet de rust, die we allemaal zoeken?
Ben je dan niet geborgen in leven en sterven?
Wel, zegt Jezus, dan moet je bij Mij zijn.
Die rust zul je bij Mij vinden.
Die rust kan Ik je geven – Ik alleen!

Rust – daarvoor staat in het Grieks waarin dit bijbelboek geschreven is een bijzonder woord.
Daar komt ons woord pauze vandaan.
Jezus wil ons pauze geven.
In de pauze rust je uit van wat je hebt gedaan en je laadt je op voor wat nog komt.
Daar zijn onze vakanties ook voor bedoeld.
Om pauze te nemen – afstand nemen en bijtanken.
Op adem komen om dan weer verder te kunnen geven.

Jezus roept ons op om te pauzeren.
Rust te nemen, tijd te nemen om stil te staan.
Stil te worden voor God!
Ruimte te vinden om met God samen te zijn.
Een tijd van stilte – stille tijd!
In kloosters hebben ze daar tussen de bedrijvigheden door getijdendiensten voor.
Dan luidt de klok en iedereen verzamelt zich in de kapel om te bidden en te zingen.
Maar niet alleen kloosterlingen hebben dat nodig.
Zulke rustpauzes zijn voor ons leven van wezenlijk belang.
Momenten van bezinning, van inkeer tot jezelf en tot God.

Ik zal je rust geven, zegt Jezus.
Maar Hij zegt er wel bij, dat we tot Hem moeten komen.

Je moet wel naar Jezus toe om die rust te ontvangen.
Je moet wel van de werkvloer af.
Je terugtrekken uit alle drukte en bedrijvigheid van je leven.
Je moet wel tijd voor Jezus nemen en tijd voor Hem maken.
Dat is een kwestie van prioriteiten stellen.

Iemand heeft eens gezegd: *Druk zijn is een vorm van luiheid!*
Dat is een doordenkertje, vindt u niet?
Druk zijn is een vorm van luiheid.
Luiheid namelijk, laksheid om de juiste prioriteiten te stellen en te bewaken.
Je maakt geen keuzes, maar je agenda wordt ingevuld door anderen.
Wat zij van je verwachten, daar voldoe je aan.
En je denkt niet na over wat je zelf belangrijk vindt in het leven.
Dat is een vorm van luiheid.
Luiheid, waar je ontzettend moe en gestresst van kunt worden.

Daarom moet je prioriteiten stellen.
Dat betekent regelmatig pauze nemen om bij Jezus te zijn.
Naar zijn stem luisteren.
Met Hem de dingen van je leven door nemen.
Daar moet je regelmaat in vinden.

En daar heb je dat juk voor nodig, waar Jezus het over heeft.
U denkt misschien: *Dat lijkt me maar niks, zo'n juk!*
Wat heeft dat nu met rust te maken – sjouwen met zo'n ding op je nek!
Maar ossen kregen zo'n juk op de nek om ze in het spoor te houden.
En wist u dat zo'n juk precies op maat gemaakt werd?
Dan had zo'n os er helemaal geen last van.
Zo'n juk legt Christus ons op.
Een pauze om je in het goede spoor te houden.
Niet nog eens een last er bij.
Maar juist 'nu even niets'.
Alleen maar: bij Jezus zijn.
Aan zijn voeten zitten.
Je baden in zijn aandacht en in het Woord van zijn liefde.
Alsof er een last van je afvalt.

Ik hoop dat Koen dat van jullie leren mag.
Zoals jullie dat van Jezus leren mogen.
En ik hoop dat ieder die nog op vakantie gaat ook die tijd gebruikt om in dit opzicht orde op zaken te stellen.
Want als we ergens aan toe zijn, dan is het Jezus. AMEN.
06-07-2003